

Pár nappal ezelőtt írtam egy rövid szösszenetet a levegőről meg holmi sajtószabad vagy nem szabadságról. Kaptam rá pontokat, hozzászólás azonban egy sem jött. Pedig vannak állandó tagok az oldalon, akiknek biztos van véleményük és a piacon, az utcán minden nap megállít valaki, panaszkodik, mérgelődik. Tisztán látja a városban, vagy inkább megyében folyó eseményeket, tollat mégsem ragad. Persze semmi baj, nagyjából ezt vártam, meg bónuszba egy – két fotót és linket, hogy milyen volt a környék egyetlen tüntetése sajtószabadság ügyben március 15-én.

Akárkire is szavaztak, ha felkészült, jó választónak tartják magukat, néha nem árt tájékozódni, mit gondolnak mások. Akkor talán eljuthatunk arra a pontra, hogy gondolkozunk és ez bizony jelen helyzetben nem hiábavaló foglalatosság! Következik két cikk megyénkbeli:

Bánfalvi Győző:

Elmúlt március 15-e és vele együtt a második debreceni megmozdulás, mely a sajtószabadság jegyében történt. Persze vannak olyanok a városban, akik szerint nem történt másodjára sem semmi. Ilyenek például a Debreceni Televízió szerkesztői, akik immáron második alkalommal sem tartották fontosnak, hogy tiszteletüket tegyék a rendezvényen. Itt helyben, Debrecenben a közpénzen fenntartott televíziónak, csupán egy szűkszavú MTI közlemény átvételére futotta az erejéből a honlapon. Ezt kettős mércének, kiegyensúlyozott tájékoztatásnak, szerkesztői hibának vagy cenzúrának nevezik?

Civilek, Polgárok, Kedves Barátaim!

Egy hónappal ezelőtt Budapesten a Fidesz székház előtt volt egy tüntetés - "No Orbán day". Ennek a tüntetésnek az egyik szónoka volt Tamás Gáspár Miklós, aki azt a kérdést tette fel a tömegnek, hogy "Mi a köztársaság?". Elgondolkodtató, hogy egy ilyen egyszerűnek tűnő fogalmat milyen nehéz szavakkal leírni. Épp ezért én most azt kérdezem tőletek, magunktól, hogy mi az a szabadság, mi az a sajtószabadság? Vagy azt is kérdezhetném, miért is tüntetünk most itt?

Annál is inkább válasz kell adnunk e kérdésre, mert ma még sokan megkérdőjelezik a szabadságért folytatott küzdelmünk jogosságát! Sokszor hangzik el, azaz érv, hogy a hónapok óta hatályba lépett sajtótörvénynek semmilyen káros hatása nem volt eddig a társadalomra. Nem mintha különösebb nehézséget jelentene választ adni ezekre a kérdésekre egy olyan médiatörvény kapcsán, amit immáron második alkalommal küldött vissza Brüsszel átgondolásra a magyar parlamentnek. Azonban egy másik szemszögből is megvilágítanám a problémát, nevezetesen abból, hogy a sajtószabadságot az eltelt hónapokban nem az jellemzi leginkább, hogy mi jelenik meg a sajtóban, hanem az, hogy mi nem jelenik meg benne. Az elmúlt hónapokban pedig nem jelentek meg azok a sorsdöntő, a valódi életünket érintő problémák, amikről valójában beszélnünk kellene. Nem jelentek meg a gazdasági válság miatt utcára került munkanélküliek százezrei. Nem jelentek meg a deviza hitelek százezrei, akik rettegve várják a tavaszt, hogy mi lesz velük. Nem jelentek meg azok a tízezrek, akik a közszférában az elmúlt hónapok politikai boszorkányüldözésének áldozatai.

Joggal mondhatjuk, hogy mi nemcsak egy törvény ellen tüntetünk, hanem egy gőgös hatalomgyakorlás ellen, amely a szőnyeg alá sepri az igazi problémáinkat, megpróbálja átszőni hétköznapi életünket, megpróbálja divatba hozni azt a rég elfelejtett mondatot, különösen ebben a városban, hogy "Ne szólj szám, nem fáj fejem!". Ez minden demokratikus felfogású ember számára, elfogadhatatlan kell, hogy legyen!

Lehet, hogy ma még kevesebben látunk át a szitán, és tudjuk azt, hogy a sajtótörvény egyfajta vasfüggönyként ereszkedik ránk, hogy eltakarja előlünk az igazságot, hogy megszüntesse véleményünket, hogy elszigeteljen minket egymástól.

Lehet, hogy ma még kevesebben vagyunk itt a téren, és többen ülünk otthon, és csendben várjuk csodát, de a szerepünk annál fontosabb! A parlamenti 2/3 okán mi lehetünk ugyanis ennek a gőgös kormánynak az egyetlen, igazi, hiteles és hatékony ellenzéke. Mi egyszerű, jóérzésű, becsületes emberek, akik a saját vállunkon hordtuk ennek a 22 évnek minden terhét. Egyedül nekünk fontos csupán, hogy megőrizzük ezt a törékeny demokráciát, amiben élünk, mert mi fizettük ki az árát!

Arra kérek hát Benneteket, hogy esküdjünk, hogy megvédjük ezt a törékeny köztársaságot, és, hogy ezt a gőgös társaságot az első adandó alkalommal elküldjük oda, ahonnan jöttek

---
